Ч. 118 Субота 29 мая (10 червня) 1899. Рік IX

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:
на цілий рік зр. 2·40
на пів року „ 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік зр. 5·40
на пів року „ 2·70
на чверть року „ 1·35
місячно . . „ —·45
Поодиноке число 3 кр.

Вісти політичні.

(Чим закінчить ся криза? — Невдоволене Полудневих Славян. — В справі межинародного суду мирового. — Події в Парижи).

Переговори в справі угодовій ведуть ся дальше а до характеристики веденя тих переговорів, а може і для характеристики цілої ситуациї треба занотувати і ту вість, що бар. Хлюмецкий, колись один з найвиднійших проводирів німецкої лівиці конферував вчера з ґр. Туном і з Сельом, а відтак був на приватній авдиенциї у Є. Вел. Цісаря. — О теперішнім стані кризи угодової доносять Pilznenske Listy, як кажуть на основі інформациї з компетентної сторони ось що:

В виду того, що має ся діло з волею, против котрої опір єсть неможливий — переговори закінчать ся компромісом і не прийде ані до розділу митового, ані до ніякої зміни осіб. Ані Тун ані Сель не подали ся до димісиї. Сель вертає найпізнійше позавтра до Будапешту; до тої пори — так завіряють з цілою рішучостию — компроміс буде довершений. Промавляє за тим передовсім факт, що ґр. Тун і Сель, котрі через цілий час кризи не сходили ся з собою, тепер наконець, хоч і не нараджували ся, то бодай зійшли ся з собою, ідучи вчера вечером разом до Пратеру. В найбільше міродайнім місци кладуть велику вагу на то, щоби дійшло до компромісу. З угорскої сторони завіряють, що Сель стане перед парляментом угорским з повні осягненою цілию.

З Триесту доносять, що тамошний орґан славяньский Edinost доказує, що полудневі Славяни не мають вже чого шукати в товаристві правиці, позаяк із заяв ґр. Туна і Катрайна в екзекутивнім комітеті правиці виходить, що хотять залагодити справу язикову лиш для Чехів а жаданя полудневих Славян позістануть неувзгляднені. — Стілько згадана ґазета. Нам здає ся однакож, що се могло би хиба лиш тогди стати ся, як би Чехи з Німцями зовсім помирили ся, так, що могли би разом з ними і з Поляками утворити дуже значну більшість парляментарну, в наслідок чого осталось би в меншости лиш маленька горстка славяньских послів. По нашій думці не ма чого побоювати ся того, бо як по стороні Німців так і по стороні Чехів знайдуть ся певно такі, що будуть робити опозицию, а християньско-славяньский клюб народний — бодай доки дотеперішні відносини парляментарні і виборчі не змінять ся — буде мати завсігди рішаючий голос та буде переважувати на ту сторону, по котрій стане. З того виходить, що з ним серед всяких обставин треба буде числити ся. — Що Словінці навіть напевно числять на Чехів виходить н. пр. із того, що люблянський Slovenec доносить о засіданю екзекутивного комітету. На тім засіданю сказав пос. Повше, що політичні відносини Словінців стають що раз гірші, та вказував правительству особливо положенє Словінців на Побережу. Пос. Повше зазначив також становище Словінців супротив жадань Німців і сказав, що під сим взглядом всї Словінці годять ся і рішучо протестують против панованя Німців і Італіянців. Наконець заявив пос. Повше, що Словінці що до справи язикової будуть поступати солідарно з Чехами.

В послідних днях відбувала ся оживлена кореспонденция телеграфічна межи правительствами великих держав, а їх повновластниками на конференциї в Газі в справі установленя постійного мирового суду. Говорять, що дотичні держави готові в засаді згодити ся на установлене такої институциї.

Echo de Paris доносить, що войсковий ґубернатор міста Парижа, ґенерал Цурлінден має бути перенесений до Ліону яко командант корпуса, а на его місце прийде до Парижа ґенерал Зеде. Другі ґазети заперечують ту чутку. — Союз французских послів, знаний під назвою: „ґрупа нацйональної оборони", постановив заінтерпелювати правительство, які міри осторожности поробило оно, щоби забезпечити в неділю спокій і порядок супротив тих манїфестаций, які лагодять ся на полях Льоншан, і супротив тих ґазет, котрі формально взивають до домашної війни.

Новинки.

Львів дня 9-го червня 1899.

— **Відзначенє.** Є. В. Цїсар надав спенсіонованому возьному судовому Йос. Цплиньскому в Раві рускій срібний хрест заслуги.

---

9)

ВІКТОРИЯ.

Історпя одної любови.

(З норвежского — Кнута Гамзуна).

(Дальше).

Учитель побіч него говорить дальше:

— То красно, то красно як двоє поберуть ся. Я був молодим студентом — великі надії, великий талант; мій отець мав добре імя, великий склеп, богатство, богато, богато кораблїв. Можу навіть сказати, що я мав дуже великі вигляди. І она була молода і з доброї родини. Я іду до неї і отвираю перед нею своє серце. Ні, відповідає. Зрозуміете єї? Ні, сказала і ні. Тоді я робив що міг, працював дальше і поводив ся, як годить ся мужчині. Нараз прийшло нещасте на мого вітця; кораблї порозбивали ся, треба було платити страти, словом, отець збанкрутовав. А що я тепер робив? Я знов поводив ся як пристало мужчині. А тепер та дівчина, о котрій я говорив, не дає на себе ждати. Приїздить і вишукує мене в місті. Спитаєте: чого она від мене хотіла? Я збіднїв, приймив посаду зле платного учителя, всї мої вигляди щезли, а мої поезиї лежали в столику — тепер она приходила і хотіла мене. Хотіла іти за мене!

Учитель подивив ся на Івана і спитав:

— Можете єї зрозуміти?

— Але тоді ви не хотіли?

— Або я міг? питаю. — Голий, цілком голий, бідна учительска посада, простий тютюн в люльці і то лиш в неділю — що ви гадаєте? Атже я не міг з тим побирати ся з нею. Але я вас лиш питаю: Чи можете єї зрозуміти?

— А що відтак з нею стало ся?

— Ах Боже, не відповідаєте на моє питане. Она віддала ся за одного капітана. В рік пізнійше. За капітана артилериї. За ваше здоровле!

Іван сказав:

— Кажуть о декотрих женщинах, що они глядають предмету для свого милосердія. Як мужчині іде добре, то они ненавидять его і чують, що они там злишні; але як іде єму зле, то мусить нагнути карку; тоді они хвалять ся і кажуть: „Ось я!"

— Але чому она не хотіла мене знати, як мені добре вело ся? Атже я подавав як найкрасші надії.

— Она хотіла ждати, доки ви не подасьте ся — Бог знає, чого она хотіла.

— Але я не подав ся. Нїколи. Задержав мою гордість і дав їй коша. Що на то скажете?

Іван мовчав.

— Але може ви правду сказали — говорив старий учитель. — Видить Бог, що всьо, що кажете, то правда — скрикнув нараз цілком оживлений і знов випорожнив свою склянку. — Она вкінци взяла старого капітана; заходить ся коло него, доглядає его, дає єму їсти і єсть панею дому. Капітан артилериї.

Іван поглянув перед себе. Викторня сиділа, державчи склянку в руці і дивила ся на него. Підняла склянку до гори. Він почув, як дрож его перейшла і взяв за свою склянку. Єго рука дрожала.

Але она покликала его сусіда, вимовила імя учителя.

Іван покірно поставив склянку на стіл і навіть трохи усьміхнув ся. Всї подивили ся на него.

Старий учитель був до сльоз тронутий тою вічливостию своєї давної учениці. Чимскорше випив свою склянку.

— А тепер — говорив дальше до Івана — я іду сам і незнаний своєю дорогою. Така доля судилась мені. Ніхто не знає, що в мені сидить; але ніхто не чув, аби я коли нарікав. А що робить горлиця? Знаете єї? Або горлиця, та сумовита птиця, не колотить насамперед чистої як сльоза жерельної води а відтак аж єї пє?

— Не знаю того.

— Ну так. Але так є. І так само роблю і я. Я не дістав тої, котру хотів мати, але мимо того я не такий убогий в радости. Тілько що я все їх заколочую. Все і вічно заколочую їх. Відтак не так скоро переможе мене розчарованє. Ось примїром Викторня. Она як раз пила на моє здоровле. Я був єї учителем; тепер она віддає ся, а то мене тішить; я відчуваю то щасте так само, як колиб она була моєю дочкою. Тепер може буду учителем єї дітий. Так, так, суть всїлякі радости в житю. Але то, що ви сказали о жінках, милосердию і похиленім карку — то чим більше над тим гадаю, тим видає ся оно менї правдивійшим. Видить Бог, що то — перепрашаю на хвильку.

— **П. Віцепрезидент краєвої ради шкільної** др. Бобжиньский був підчас сегорічних іспитів зрілости в академічній гімназиї у Львові, в то дня 31 мая і прислухував ся майже три години іспитови з математики і з язиків латиньского, грецкого і руского.

— **Процес за товмацкі обманьства** веде ся дальше перед судом присяжних у Львові. Переслухано вже всїх обжалованих, а іменно Ґумїньского, дра Говурку, бухгальтера Йос. Сетіну і Мошка Каннера. Всї они заперечують свою вину та доказують, що з властителем цукроварні Яном обходили ся чесно, не стараючи ся его визискати. Переважно обвиняють неприсутного на розправі спільника Фольтера, котрий виїхав до Америки. Яна, котрого акт обжалованя представляє тупоумним, они показують як чоловіка при здоровім розсудку, він же писав навіть твори сценічні, поезиї і т. п., виголошував нераз довгі тоасти, був пресесом окружної ради шкільної, де він нераз довші полеміки. По переслуханю обжалованих приступлено до поступованя доказового. З цілої, дотепер переведеної розправи тяжко ще вкробити собі поняте, хто з обжалованих найбільше провинив ся; цілу правду викажуть зізнаня покликаних сьвідків.

— **Господарске віче** відбуде ся заходом товариства „Сільский Господар“ дня 15-го червня с. р. о 2-ій годині по полудни в Дубю (стация зелїзниці Заболотці) в домі місц. пароха, о. Юліяна Дуткевича, на котре видїл запрошує до чисенної участи. Програма слїдуюча: 1. Критика сільского господарованя — реферат п. Короля; 2. О поправі торфовищ — реф. п. Трачевского і 3. о годівли худоби і свиний — реф. п. І. Петришина. — Від Видїлу тов. „Сїльский Господар“ в Олеську. *Тома Дуткевич. І. Петришин*, секретар.

— **Нове товариство кредитове „Згода“** заснувало ся на повіт гусятиньский в Копичинцях і вже вписане в реєстр стоваришень зароблково-господарских на основі рішеня окружного суду в Тернополи з дня 4-го марта 1899 ч. 175/99. Члени основателї у виданій відозві просять о численне приступлюване до товариства. Один удїл виносить 20 зр. і 1 зр. вписового.

— **Велика крадїж.** В Бурштині увязнено молоду дівчину Гелюську Котуру, бувшу покоеву у посесора Фр. Малиновского. Она ще в цьвітни украла у свого пана з шафки зелїзну скриночку з 30.000 зр. готівкою та цінними паперами і доси якось удало ся їй не зрадити ся. Аж тепер, виходячи за-муж, звернула на себе увагу богатими закупнами весїльними. Найдено ще 28.000 зр., котрі Гелюська була закопала.

— **Копальні нафти** Ґартенберґів в Східници закупило анґлїйске товариство за півпята міліона зр. і випарендувало від них дестилярню в Дрогобичи за чинш 200 тисяч зр. річно.

— **Страшна пригода** лучила ся передвчера у Львові при ул. Осолиньских під ч. 11. Около 8-ої години вечером виходила з дому п. Бялачевска, жена урядника банку краєвого з сином, 12-літним хлопцем. П. Бялачевска задержала ся на хвилю в кухни, аби видати служници поручене, коли нараз роздав ся з сїний страшний крик. Іменно хлопець зсуваючи ся по поручу при сходах з другого поверха, стратив рівновагу і упав на долину. Найдено его вже без житя. Всякі заходи лїкарів аби хлопця відратувати, були зовсім безуспішні.

— **Самоубийство**. У Львові при ул. сьв. Марка повісив ся оногди в мешканю льокай гр. Дрогойовского Йосиф Мелещук, отець кількоро дітий. Причина самоубийства невідома.

— **Убийство в Ямници.** Як ми вже доносили, убито в Ямници коло Станиславова селянина Гаврилюка в єго хаті, а его жінку і сина тяжко покалїчено. Виновника — як доносять з Станиславова — мала вже жандармерия викрити. Єсть ним братанич ямницкого війта, Олекса Дмитраш, заможний господар, 32-лїтний, найблизший сусїд убитого. Дмитраш запирає ся вини, але против него сьвідчать зізнаня жінки убитого і еї сина.

— **Зелїзна шулєрня.** Недавно повело ся петербурскій поліциї підглянути одну славну шулєрню та арештувати в нїй богато осіб. Уживано там незнаних доси прирядів, бо грачі не грали картами лише зелїзними табличками, до яких не сьміє нїхто доторкати ся пальцями. Їх підношено до гори при помочи магнесів. Таким чином мала бути усунена всяка можливість шахрованя при грі. Однако показало ся, що помимо того всього найшли ся такі добродиї, що зручно шахрували ще і при тих картах. Всї постійні гості тої зелїзної шулєрні станугь перед судом.

— **Лїкарске товариство в Парижи** рішило тепер цїкаву справу: що дїяти з „нафтопийцями“? В Парижи почали люди пити замісць горівки — нафту. З разу була думка, що се дїє ся длятого, бо наложено висший податок на алькоголь, але по розслїдженю річи показало ся, що той новий рід пияньства був уже в ходї перед підвисшенем податку на алькоголь, особливо-ж розширив ся на передмістю Бастилиї. Запій нафтою спроваджує на чоловіка хмуреть ума, а хоч гадки лїкарів ще подїлені, в який спосіб пите нафти дїлає на орґанізм чоловіка, то все таки лїкарске товариство париске орекло, що треба запобігти шириню пита нафти.

— **Помер** Антін Мосора, практикант товариства „Днїстер“ у Львові, по тяжкій груднїй недузї в 26-ім роцї житя.

ТЕЛЕҐРАМИ.

Відень 9 червня. Є. Вел. Цїсар приймав вчера міністрів Ґолуховского, Туна і Селя кождого на окремій авдиенциї.

Будапешт 9 червня. Budap. Corr. доносить, що ґр. Тун і Кольоман Сель відбули вчера по полудни спільну нараду.

Париж 9 червня. Палата послів приняла без дискусиї закон ухвалений сенатом, після котрого при вступнім слїдстві перед судом военним має право інтервенїювати оборонець обжалованого.

Париж 9 червня. Розправа против Хрістіяні'го відбуде ся ві второк перед судом полїтичним.

Білград 9 червня. Розійшла ся чутка, що кор. Александер має оженити ся з донькою полковника Константиновича, вуйка кор. Мілана

Він підняв ся, взяв склянку і підійшов до Вікторні. Він вже трохи хитав ся і ішов дуже згорблений.

Було кілька промов; промавляв поручник, дїдич з сусїдства випив за здоровле панї дому, а вкінци встав молодий чоловік з диямантними спинками в сорочці і вимовив імя Івана. Має на то позволене, аби повитати славного поета в імени молодїжи. Єго промова була красна, щира і тепла, повна признаня і пошани для писателя.

Іван аж ушам своїм не вірив. Обернув ся до учителя і шепнув:

— Чи він підносить тоаст в мою честь?

Учитель відповів:

— Так, випередив мене. Я мав то зробити, Вікторія просила мене о то ще нині по полудни.

— Хто просив вас о то?

Учитель видивив ся на него.

— Нїхто.

Підчас промови всїх очи були обернені на Івана, навіть дїдич притакував головою а панї сенаторова держала льорнету перед очима і дивила ся на него. По скінченій бесїдї випили всї свої чарки до дна.

— Відповіджте-ж — сказав учитель. — Він промавляв на вашу честь. То властиво годилось би кому иншому, старшому. До того моя гадка о вас инша, цїлком инша.

Іван дивив ся через стіл на Вікторию. Она спонукала того пана, аби говорив; длячого она то зробила? Спершу просила о то иншого, вже рано носила ся з тою гадкою; длячого она то зробила? Тепер сидїла і дивила ся перед себе, а нї один рух лиця не зрадив ся.

Нараз в его очах потемнїло, він був би їй кинув ся до ніг і був би їй дякував; він дякував би їй! Зробить то пізнійше, по обідї.

Каміля сидїла на своїм місци і розмавляла то з одним то з другим сусїдом та щиро сьміяла ся. Була щаслива, як може бути щасливою сїмнайцятьлїтна дївчина. Кивала на Івана кілька разів і давала єму знаками пізнати, аби встав.

Він підняв ся.

Говорив коротко, єго голос був глубокий і зворушений. При торжестві, яке обходить нині той дім, висунено і его, цїлком чужого, наперед. Він дякує тій, котра насамперед на ту милу гадку попала, як також і тому, котрий так красно промавляв. Але не може поминути і тої вічливости та прихильности, з якою ціле товариство прислухувало ся бесїдї, виголошеній в єго честь, хоч він тут цїлком чужий. Одинокою річию, яка оправдує его присутність на тім торжестві, є хиба то, що він єсть сином замкового сусїда з лїса...

— Так! — крикнула нараз Вікторія, а еї очи заблищали.

Всї видивили ся на неї, еї лиця були червоні, а груди сильно филювали. Іван задержав ся. Настала хвиля прикрого мовчаня.

— Вікторие! — скрикнув дїдич здивований.

— Говоріть дальше! — відозвалась она знов. — То одиноке ваше право, але говоріть дальше!

Відтак погас нараз огонь в еї очах, она почала усьміхати ся і хитати головою. Потім обернула ся до вітця і сказала:

— Я хотїла лиш таку замітку зробити, бо він говорить і пересаджує. Я не хотїла перебивати...

Іван почув то пояснене і найшов вихід. Єго серце сильно било ся. Він замітив, що дїдичка подивила ся на Вікторию з сльозами в очах і з безконечною любовію.

Так він пересадив — сказав; панна Вікторія говорить правду. Она була так чемна пригадати єму на то, що він єсть не лиш сином сусїда, але й товаришем забав паньских дїтий з дитинних лїт і тій то іменно обставині він завдячує свою присутність на торжестві. Дякує їй; так справдї є. Він тут дома, ті двірскі лїси були колись цїлим его сьвітом, поза котрими лежав зачарований, казочний край. Але в тих лїтах взивали єго нераз Дїтлеф або Вікторія на прогулку або на яку забаву — і то були великі подиї в его дитиннім житю. Пізнійше, коли він роздумував над тим, то мусїв признати, що ті хвилї мали таке значінє для его цїлого житя, о якім нїхто не мав причутя, а як справдї так є — як єго передбесїдник лише що сказав — що то, що він написав, вибухає нераз полуминїю, то причиною того були спомини з его дитинних лїт, котрі его запалювали; то був лиш відблеск того щастя, яке зготовили єго обоє товаришів в дитинстві. Тому й они мали велику участь в тім, що він сотворив. До всїх загальних желань з нагоди заручин дякує він ще лично обоїм своїм товаришам за ті щасливі лїта, коли нї час нї сьвіт не дїлив їх, за той короткий, веселий весняний день...

Бесїда скінчила ся, товариство пило, їло і розпочало на ново розмову. Дїтлеф сказав сухо до матери:

— Я не знав доси, що помагав єму писати єго книжки, що?

Але дїдичка не сьміяла ся. Она цокнула ся з дїтьми чарками і сказала:

— Подякуйте єму дїти. То цїлком зрозуміле; такий самотний, як він був в дитинстві... Що ти робиш, Вікторие?

— Я хочу післати єму дївчиною ту галузку на память. Можна?

— Нї — відповів поручник...

* * *

По обідї розійшло ся товариство по комнатах, по великім бальконї і навіть на долину до огорода. Іван зійшов на долину і прийшов до великої салї огородової. Там сидїло кількох гостий, що курили цигара, сусїд-дїдич і ще хтось і говорили голосно о маєткових відносинах властителя замку. Єго посїлість занедбана, поля несправлені, плоти повалені, лїси

Константинополь 9 червня. Султан Абдул-Гамід занедужав тяжко. В Ілдіз-кіоску настало велике занепокоєнє.

Переписка зі всїми і для всїх.

Оповїстка.

— Млинки до чищеня збіжа всїлякого рода о 6 до 8 ситах виробляє і продає по цїнї 25 до 30 зр. Йоан Плейза в Турцї під Коломиєю. Млинки ті чистять збіже дуже добре, суть легкі в обслузї, сильні і не дорогі та перевисшають млинки з фабрик, що коштують по 60 зр., о чім можуть посьвідчити ті, що купили від мене млинки і суть ними дуже вдоволені.

В. Л. в Комарні: Єсть то, чого Вам потреба. Адреса: Николай Тимків в Москалївцї почта Косів. — **В. Л. в Ком.:** 1) Доходу з відсотків почтової щадницї не треба вчисляти при податку особисто-доходовім. На кождій книжочцї вкладковій єсть прецї на окладинцї з переду в долинї виразно видруковано: „Дохід вкладників з процентів почтової щадницї єсть вільний від податку доходового і кождого иншого податку, який би пізнїйше прийшов на его місце“. Коли би хтось той дохід вчислив у фасиї, то має право домагати ся звороту уплаченої надвижки податку. — 2) Того рода льоси суть приватні і добродійні, а банки і фінансові ґазети не подають їх тягненя, отже не маємо способу розвідати, чи льос витягнений чи нї. Впрочім навіть не подаєте, де має ся ставити будинок і для яких ветеранів. Нинї мало що не кожде місто має своїх ветеранів. — **Я. С. з під Щирця:** 1) Насамперед трохи за богато питань на раз, а відтак одно з них дуже не мудре, бо прецї навіть зовсім неписьменні і необразовані люди знають, що в Австриї, і нїгде цїсаря не вибирають. Власть цїсарска в Австриї як і в инших цїсарствах єсть дїдична. В Австриї переходить та власть в спадщинї з батька на найстаршого сина, а коли би не було потомка, то на брата цїсарского і его синів і т. д. доки ще єсть мужеска лїнїя; аж коли би тої не стало, переходить власть цїсарска на найблизшу женьску лїнїю. — 2) Морфольоґія — єсть слово грецке, зложене з двох: „морфе“, значить „вид“ і „льоґос“ — „наука“. З того виходить, що слово „морфольоґія“ означає „науку о видї“, науку о тім, як щось виглядає з виду, з верха. Морфольоґія ростинна н. пр. буде то наука о тім як виглядають ростини і їх части з верха і як они розвивають ся. До описуваня і означуваня всїляких частий ростин зверха треба видумувати всїлякі штучні слова і тоті слова всї разом називають ся термінольоґією. — Дальші відповіди пізнїйше. — **Залїсецкий:** Подане мусить хтось зробити, хто на тім знає ся. В поданю не треба просити о перенесене до резерви але просто рекламувати, скоро згаданий паробок єсть дїйстно одинаком, на котрім спочиває цїле господарство. До поданя треба долучити сьвідоцтво від громади на доказ, що він єсть одинаком і більше нїчого, а власть полїтична, до котрої вносить ся подане (Староство), само вже розслїджує справу. Подане вносить ся без стемпля і не треба дати ся якому покутному писареви затуманити, що треба богато гроший на стемпель. — **А. К. Горошова:** Відповідь була вже давно, ще в 107 числї „Народної Часописи“: не вильосований. — **Ник. Б. в Станїславові:** Дуже добре, скоро лиш має охоту до купецтва, нехай учить ся. Тим лекше Вам прийде, що маєте філїю „Нар. Торг.“ в місци і удержанє сина не буде нїчого коштувати. Мусите лиш постарати ся о то, щоби его по скінченю VI. кл. в осени приймили на практику в місци. При тім допильнуйте, щоби хлопець не розпустив ся, особливо строго наказуйте єму, щоби не заглядав до повних фляшок і не виносив товарів, а старайте ся о то, щоби попри практику учив ся і з книжок, именно товарознавства, кореспонденциї купецкої і рахунковости, а буде з него порядний купець і дібє ся кусня доброго хлїба скорше, як з високими науками. Але нехай не забуває, що і купець в своїм фаху мусить учити ся, коли хоче бути добрим купцем. — **Читатель в П.:** Не витягнений, а хоч би і був витягнений, то би вже давно пропало, бо играні предмети можна було відбирати лиш до кінця цьвітня. На другий раз, коли будете мати яке дїло з льосами то пильнуйте тягнень. Взагалї коли хто до чого бере ся, то повинен допильнувати. — На друге питанє відповідь в „Переписцї господарскій“.

☛ (Просимо присилати питаня лиш на імя редактора Кирила Кахникевича, а не присилати анї марок, анї карт кореспонденцийних до відповіди.

витереблені; як кажуть він ледве може платити асекурацию за дім.

— Або він так високо обезпечений?

Дїдич сказав якусь суму, як на обезпеченє дому незвичайно високу.

Впрочім на замку нїколи не щадили гроший, видатки були там все великі. Що на пр. коштував такий нинїшний пир! Але тепер всюди тут пусто, навіть в знаній пущі дорогоцїнностий дїдички; і тому гроші зятя мають всьо покрити і привернути давну славу дому.

— А кілько він має?

— Ах, він має тілько гроший, що — —

Іван знов встав і пішов до огорода. Ясьмин цвив, пахощі били від лелїй, нарцизів і дзвіночків. Вишукав собі місце на долинї під муром і сїв там на камени; корч засланяв его перед очима всїх. Він був утомлений, его ум заникав; гадав о тім, що повинен встати і йти домів, але мимо того сидїв заголомшений і прибитий. Нараз доносить ся до его уший якийсь скрипіт на стежцї; хтось надходить, він пізнає голос Вікториї. Задержує віддих в собі і жде; між тим виринає мундур поручника серед листя. Заручена пара ходить по огородї.

— О скілько менї здає ся — каже поручник — то се якось не так. Ти слухаєш его промови, сидиш і просто проковтуєш его слова і нараз кричиш. Що то мало значити?

Она мовчить і гордо перед ним випрямлює ся.

— Хочеш знати? — питає.

— Так!

Она мовчить.

— Менї всьо одно, як оно нїчого не значило — каже він. — В таким случаю не потребуєш говорити.

Она знов похилює ся.

— Нї, то нїчого не означало — відповідає.

Ідуть дальше. Поручник неспокійно торгає за ковнїр, підтягає его в гору і каже голосно:

— Нехай він уважає. Офіцирска рука могла би спочити на его ушах.

Відтак обоє завернули до альтани.

Іван сидїв ще якийсь час при доріжцї, приголомшений, в розпуцї як перше. Всьо ставало ся для него байдужним. Поручник мав на него підозрінє, а его суджена зараз оправдала ся. Сказала, що мусїла сказати, вдоволила серце офіцира і пішла з ним дальше. А шпаки говорили над їх головами між галузем дерев. Нехай їх Господь благословить.... Він при обідї виголосив бесїду в їх честь і серце виривав собі з груди; его богато коштувало, аби направити і покрити еї безличний оклик, а она навіть не подякувала єму за то. Вхопила свою склянку і випила. „За ваше здоровлє! — дивіть ля я умію пити!....“ Она поцїлувала его колись, раз в лїтї. То вже так давно було, що Господь знає, чи то взагалї правда. Але як то було? Чи не сидїли они на лавцї побіч себе? Они довго розмавляли, а як она відходила, то він так близько ішов коло неї, що дотикав рукою еї рамени. Перед дверми поцїлувала его. „Люблю вас!“ — сказала.... Тепер обоє пішли там, може ще сидять в альтанї. Поручник хотів ударити его в лице, так бодай казав. Він то добре чув, не спав, але не підняв ся і не приступив до него. „Рука офіцира“ сказав. Ех, єму вже всьо одно....

Встав з свого каменя і пішов за ними до альтанки. Там не було нїкого. На ґанку головного будинку стояла Каміля і крикнула до него:

— Прошу, в огородовій комнатї подали каву.

Він пішов за нею. Заручені сидїли вже коло стола; в комнатї було ще кількох гостий. Він взяв свою каву, відступив від стола і сїв на крісли в кутї комнати.

(Дальше буде).

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

З друкарнї В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера. — (Телефона число 569).